

LEDENESTAFETTE

Adries de Vries Voorzitter Ontwikkelgroep Groen Kennisnet

livelink-ajdevries@elinkgkn.webdox.nl

Als.....

Wanneer ik mijn kinderen schets hoe mijn jonge jaren er uit zagen (geen TV, geen grote bibliotheek, geen computer en internet en zelfs geen telefoon), kijken ze mij begripvol aan. Dat moet wel verschrikkelijk afzien zijn geweest, denken ze. Bovendien, zonder die informatiebronnen was het toch bijna onmogelijk kennis te vergaren. Nu viel dat in werkelijkheid we heel erg mee: komend uit een burgergezin, maar wel met belangstelling voor het boerenbedrijf, zocht ik vrienden en contacten die me deze wereld konden ontsluiten. Via praktijk en wekelijks bladeren in De Boerderij kreeg ik enige kennis van zaken. Na de middelbare school bezocht ik de HLS in Leeuwarden en kreeg ik de 'groene groene kennis' aangereikt, middels de voor mij geselecteerde lesboeken en lessen. Omdat ik bij de verschillende proefwerken en tentamens voldoende van het geleerde kon reproduceren werd mij een diploma verleend.

Hebben de kinderen van nu een voorsprong? In de huidige tijd is de informatie overal beschikbaar en dat ook nog in geweldige hoeveelheden. ICT helpt ons daar enorm bij. Vandaag opgeschreven, vannacht toegankelijk via computersystemen en morgenvroeg overal ter wereld gelezen. Kennis in overvloed!?

Maar als je kennis nu eens niet kunt overdragen, als kennis een persoonlijk bezit is dat iedereen steeds weer opnieuw moet verwerven? Wat dan? Dan noemen we *informatie* ten onrechte *kennis* en wekken we de schijn dat we over veel kennis beschikken maar is het in feite niet meer dan 100.000 boeken op een microfiche of nog beter gezegd, in dit digitale tijdperk, een bak vol enen en nullen.

Inmiddels barst de wereld van de informatie en is (agro) informatica een speelveld geworden waar velen hun brood in verdienen. En het lijkt nog steeds zo dat iemand die veel informatie kan reproduceren ook over veel kennis beschikt. Maar is dat zo? Ga maar eens bij uzelf na. Ik neem aan dat u allen toegang hebt tot megabytes aan informatie, misschien hebt u zelfs uw oude schoolboeken nog wel ergens liggen om iets terug te vinden en in uw hersenen zit ook nog wel wat informatie. Maar hoe gaat

u te werk als u een probleem wilt oplossen? U gaat zoeken op internet in diverse discussies; u zoekt de ingang via probleembeschrijvingen van anderen. Pas als u een herkenbare situatie hebt gevonden, steekt u door naar het antwoord. De informatie die u dan vindt, sluit aan bij uw eigen situatie en u maakt zich nu de oplossing eigen.

Wat betekent dit voor kennis doorgeven? Ten eerste dat kale informatie waardeloos is, als het niet wordt opgehangen aan een herkenbaar probleem. Pas dan kan een ander er iets mee.

Ten tweede dat je voor kennisontwikkeling mede afhankelijk bent van anderen; met de oplossing van anderen hebt informatie om je eigen kennis verder te ontwikkelen.

Wanneer we de digitale wereld willen gebruiken om mensen te bekwaamen en kennis te ontwikkelen, dan moet het meer zijn dan een bak met puur informatie. Dan is het creëren leersituaties waarbij de informatie verwerkt kan tot persoonlijke kennis, minstens zo essentieel als de aanwezigheid van informatie. Dan is het creëren van communities, waarin mensen problemen met elkaar delen om samen naar oplossingen te zoeken, van onschatbare waarde voor de persoonlijke kennisontwikkeling. Dat maakt kennisoverdracht tot meer dan de beschikking hebben over megabytes aan informatie. Dat maakt dat de meeste opslagsystemen van informatie ook geen kennisystemen genoemd zouden moeten worden.

Binnen de Ontwikkelgroep Groen Kennisnet is dat steeds ons uitgangspunt geweest. Er is bewust voor Livelink (een OpenText product) gekozen omdat je daarin meer kunt dan alleen opslaan. Via de Ontwikkelgroep wordt juist zwaar geïnvesteerd in de ontwikkeling van de omgevingsfactoren binnen het digitale systeem, die het mogelijk maken dat deelnemers persoonlijke kennis verwerven. Nieuwsgierig? Geen probleem, waag er maar eens een e-mail aan.

